

[Boligministeren.]

de berømmelige 3½ milliard kroner, fordeles ud over sektoren efter kriterier, der ikke kan siges at være socialt betonedede. Nu tror jeg bestemt ikke, det er muligt at realisere en markedspris fra den ene dag til den anden, ej heller fra det ene år til det andet. Vi har haft disse forhold på boligområdet i den sidste menneskealder eller siden begyndelsen af den anden verdenskrig, og det er da helt klart, at det har skabt en rent faktisk tilstand, som må respekteres. Regeringen har heller ikke fremlagt forslag om generelle forhøjelser af huslejen eller generelle forhøjelser af lejeværdien for enfamiliehuse. Vi prøver at bevæge os frem mod markedsprisen ad den vej, som for så vidt allerede blev tiltrådt som den rigtige under de boligpolitiske forhandlinger i 1966, nemlig den gradvise normaliserings vej. I boligforliget 1966 taltes der om normalt tilstand. Dette udtryk, normalisering, var et udtryk, som den daværende regering skabte, men som vi andre accepterede som dækkende i og for sig akkurat det samme, efter min opfattelse i det mindste, som min udtalelse i fremsættelsestalen dækker. Men vi var enige om, at det kunne kun foregå gradvis.

Nu har vi jo fremsat dette forslag om forøgelse af lejeværdien ved boligskifte, og vi ved, at der er forhandlinger i gang mellem lejernes og ejernes organisationer. Hvorvidt disse forhandlinger fører til et resultat, tør jeg ikke udtale mig om på nærværende tidspunkt, men det er helt klart, at forudsætningen for, at de skal føre til et resultat, naturligvis er, at begge parter, både lejerne og ejerne, kan se deres fordel i at opnå et resultat. Det er vel også sådan, at interesserne er ikke ensidige, for lejerne kan vel opnå større frihed i deres boligforhold mod at give ejerne indrømmelser. Det tør jeg ikke udtale mig om. Vi må afvente, hvad der kommer ud af disse forhandlinger mellem ejerne og lejerne, men det, regeringen har foreslået, er, at den gradvise normalisering skal fremmes, dels ved boligskifte, dels naturligvis ad de kanaler, som boliglovgivningen i sig selv forudsætter, og som f. eks. gør det muligt for de kommuner, der ligesom Herning, som vi hørte om i fjernsynet forleden dag, mener, at deres boligmarked er mættet i kraft af

lovens bestemmelser, at liberalisere inden for deres områder.

Jeg var glad for hr. Helge Niensens udtalelse om, at havde vi ikke fået boligforlig, ville situationen have været værre. Det er da ganske ubestridt, at havde man dengang simpelt hen ladet 5 og 7 være lige eller bare indtaget det efter min mening negative standpunkt, som SF dengang indtog, så ville boligsituationen i dag have været ringere, end den er, og så ville de sociale ordninger på dette område også have været ringere, end de rent faktisk er. Vi må da heller ikke glemme, hvis vi ser på den sociale side af sagen, at vi ved den lejlighed fik indført boligskiftingsordningen.

Jeg var ikke ganske klar over, hvad hr. Helge Nielsen mente med sin bemærkning om tillægslåne. Tendensen i forslaget her er jo, at betingelserne for at opnå tillægslån i boligejendomme skærpes, i overensstemmelse i øvrigt med den praksis, der hviler på de aftaler, der er sluttet mellem realkreditinstitutterne og Nationalbanken, men dermed strammes altså også mulighederne for ad den vej at kunne, om jeg så må sige, belaste obligationsmarkedet til skade f. eks. for nybyggeriet.

Det er rigtigt, som hr. Helge Nielsen nævnte, at der foregår forhandlinger mellem boligministeriet og Fællesorganisationen af almennyttige Boligselskaber om en selvfinansieringsordning — også disse forhandlinger skal som bekendt først være færdige den 15. februar — og at et af udgangspunkterne for disse forhandlinger er, at der opnås en vis støtte til landsbyggefonden gennem de muligheder, der kan være for reguleringer ved lejeskifte eller boligskifte. Som bekendt er der i forvejen en reguleringsregel i den private boligmasse, men det er der ikke i de almennyttige boligselskaber. Jeg vil gerne sige det på den måde, at jeg ser det som en fordel, hvis landsbyggefonden kan styrkes. Det er helt givet, at dette ikke alene vil være af stor økonomisk betydning i årene fremover og give et sikrere grundlag for de sociale selskabers fremtidige virke, men at det også kan bidrage til inden for hele det sociale byggeri at fremkalde rationaliseringer og forenklinger, som også på mange måder kan siges at være påkrævede og fordelagtige.